

בש"פ 4799/24 - עלא אלדין עטאונה נ' מדינת ישראל

בש"פ 4799/24 - עלא אלדין עטאונה נ' מדינת ישראלעליון

בש"פ 4799/24

בש"פ 4800/24

העורר בבש"פ 4799/24:

עלא אלדין עטאונה

העורר בבש"פ 4800/24:

חאלד חאפז מחאמיד

נ ג ד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[01.07.2024]

כבוד השופטת י' וילנר

עררים על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט א' זגורי) במ"ת 56280-05-24 מיום 9.6.2024

בשם העורר בבש"פ 4799/24 - עו"ד מחמוד אבו שחאדה

בשם העורר בבש"פ 4800/24 - עו"ד מחאמיד ג'מאל

בשם המשיבה - עו"ד רחל מטר

תאריך הישיבה: י"ז בסיון התשפ"ד (23.6.2024)

החלטה

1. לפני שני עררים על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (השופט א' זגורי) במ"ת 56280-05-24 מיום 9.6.2024, שבגדרה הורה בית המשפט על מעצרם של העוררים עד לתום ההליכים נגדם.
2. ביום 6.6.2024 הוגש נגד העוררים ושני נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים הנוספים) כתב אישום מתוקן, המייחס לעוררים עבירות נשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא, בצירוף עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(ב)(1), בצירוף עם סעיף 29 לחוק העונשין; וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, בתמצית, כי העוררים ביצעו סיור מקדים מסביב לבית המגורים של המתלונן (להלן: בית המגורים), ובהמשך לכך, הנאשמים הנוספים ירו לעבר בית המגורים. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לבית המשפט המחוזי למעצרם של העוררים עד לתום ההליכים נגדם. ביום 9.6.2024 קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה, תוך שקבע כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את העוררים לעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן; וכן כי אין בחלופת מעצר כדי לאיין את מסוכנותם.

3. על החלטה זו מונחים העררים שלפניי, אשר במסגרתם טוענים העוררים, בין היתר, להיעדר ראיות לכאורה; וכן כי חלקם בעבירות המתוארות בכתב האישום המתוקן קטן יותר לעומת הנאשמים הנוספים, ובהינתן גילם הצעיר והיותם נעדרי עבר פלילי, היה על בית המשפט המחוזי להורות על קבלת תסקיר מעצר בעניינם. אציין כי בדיון שנערך לפניי, חזרו בהם העוררים מטענותיהם בכל הנוגע להיעדר ראיות לכאורה. המשיבה, מצידה, טוענת כי יש לדחות את העררים, שכן מעורבותם של העוררים באירוע היה דומיננטי - וכלל תכנון מקדים של האירוע בזירה, תצפיות על זירת התרחשותו וכן שותפות לנשיאה והובלה של תת-מקלע.

4. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, שוכנעתי כי דין הערר להידחות.

5. לא אחת עמד בית משפט זה על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מנאשמים בעבירות נשק - המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996) - אשר אך במקרים חריגים ניתנת לאיון על-ידי מעצר שאינו מאחורי סורג ובריח (ראו מני רבים: בש"פ 4575/17 עליאן נ' מדינת ישראל, פס' 12 (3.7.2017); בש"פ 7537/18 רג'בי נ' מדינת ישראל, פס' 27 (20.11.2018)). בית המשפט המחוזי קבע כי המקרה דנן אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה. ממילא, לא היה מקום, בשלב זה, להורות על קבלת תסקיר מעצר בעניינם של העוררים - שהוא, מטבעו, אך כלי עזר לעניין היתכנות חלופת מעצר (ראו, מני רבים: ענין עליאן; בש"פ 4268/13 פרינץ נ' מדינת ישראל (20.6.2013); בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פס' 9 (15.1.2015)). אכן, העוררים לא ביצעו את הירי בפועל לעבר בית המגורים, ואולם, חלקם המרכזי בתכנון והוצאה לפועל של המעשים החמורים, תוך ביצוע סיור מקדים מסביב לבית המגורים של המתלונן, והיותם שותפים אף לעבירה של נשיאה והובלת תת-מקלע, מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת מצידם.

לנוכח כל האמור, נראה כי בשלב זה העוררים לא הצביעו על נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מנקודת המוצא בעבירות נשק של מעצר מאחורי סורג ובריח. ממילא, לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי אשר קבע כי אין מקום להורות על קבלת תסקיר מעצר.

5. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה בסיון התשפ"ד (1.7.2024).